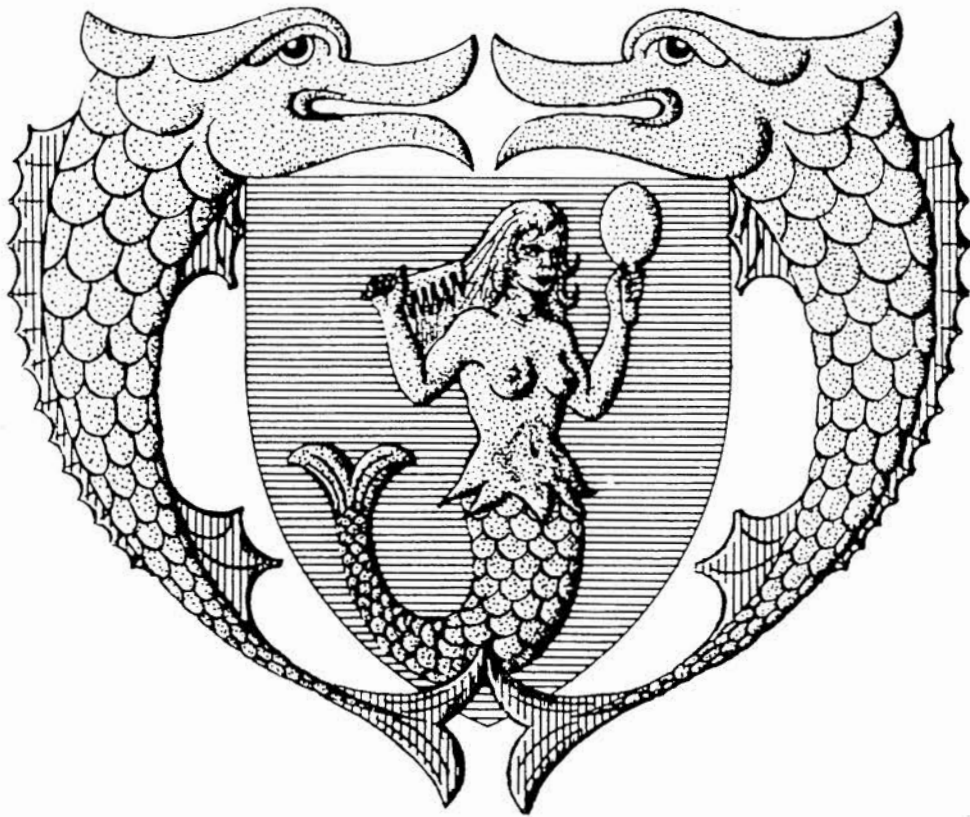

't Meerminneke

(van) Meirhaeghe's
Familiekontaktblad

1 maart 1988

Meerminnaars,

Drie maand later en de winter die geen winter was is bijna voorbij. Een winter met niks dan regen. Hebt u zich als meerminnaars ook zo in uw element gevoeld midden die nooit ophoudende zondvloed...

Drie maand later, dit is drie maand na de verkiezingen. En nog altijd is geen kapitein gevonden om het narrenschip dat België heet door het economische en kommunautaire woelwater te loodsen. Na Spitaels en Claes, zoekt Dehaene nu het ei van Columbus. Niemand ligt er blijkbaar van wakker. De Belg is immers gewoon om zijn plan te trekken en om zijn eigen koers te varen. Ook met een kaper als De Benedetti op de kust die de Zilveren Vloot van de Generale probeert te enteren. Het nummertje dat de heren poenscheppers elke dag op radio en t.v. opvoeren, komt me zo langzamerhand de strot uit.

Drie maand later en we snijden de 8° jaargang van 't Meerminneke aan. Van harte dank aan al onze trouwe lezers die zich opnieuw geabonneerd hebben. In vergelijking met vorig jaar, is ons leden- en lezersbestand zelfs met enkele eenheden aangegroeid! Als dat geen goed nieuws is! Zeker als we weten dat heel wat familietijdschriften het steeds moeilijker krijgen om zich te handhaven. Merci, Van en andere Meirhaeghes!

We openen dit 29° Meerminneke met een artikel over onze bakermat Wortegem, waar de kerk, zoals overal in Vlaanderen, stevig in het midden stond. We vertellen u een en ander over de dorpspastoor, de koster, het armenbestuur en we konstateren dat de Van Meirhaeghes binnen de kerkelijke organisatie hun rol hebben gespeeld, hetzij als pastoor, hetzij als koster, hetzij als kerkmeester of lid van het armenbestuur.

Vervolgens schetsen we het portret van Filip Meirhaeghe, een jonge stamgenoot die verleden jaar wereldkampioen Mountain-Bike werd. Binnenkort kunt u hem trouwens aan het werk zien bij Walter Capiou in Hoger-Lager. Niemand weet beter wat "hoger-lager" betekent dan Filip zelf. Dat leest u wel.

Traditiegetrouw besluiten we met een hele hoop familienieuws. Daarin vindt u onder meer informatie over de 'gezamenlijke' Van Meirhaeghe-route die we deze zomer willen organiseren en rijden.

Ziezozie. Wij wensen u alvast nog een droge lente en een Zalig Paasfeest. En misschien droppen de Klokken van Rome wel dat ei van Columbus in Dehaene's korfje...

uw stambewaarders

Pa & P. Digré

Herman Meirhaeghe
A. Latourstraat 31
9218 Ledeberg-Gent
tel.091.31.38.49

Jan Meirhaeghe
Europastraat 15
8770 Ingelmunster
tel.051.30.65.29

Tussen doopvont en zerk
staat in 't midden de kerk

Als we het over onze bakermat Wortegem hebben tijdens het Ancien Régime -de tijd voor Napoleon dus-, dan mogen we niet uit het oog verliezen dat het dorp toen alleen als kerkelijke eenheid bestond. Als parochie en niet als gemeente. Pas na de Franse Revolutie werden de parochies tot gemeenten omgevormd. In deze bijdrage richten we onze aandacht op Wortegem als parochie, op de kerk en haar bedienaars, op het toenmalige OCMW dat onder de vleugels van de kerk schuilging enz.

De parochie Wortegem wordt als zelfstandige eenheid voor het eerst vermeld in het jaar 964, toen Arnulf I "de kerk gelegen in de plaats Wrattingim" schonk aan de Gentse Sint-Pietersabdij. We herinneren ons dat Arnulf een jaar later aan dezelfde abdij ook het Goed van Walem schonk met zijn afhankelijkheden, waaronder het plaatsje "Mera-haga". Op die wijze had de Sint-Pietersabdij, met de kerk en de belangrijkste heerlijkheid van het dorp, te Wortegem de kerkelijke en wereldlijke touwtjes stevig in handen.

In 1119 kwam het patronaat van de kerk in handen van de Sint-Diederiksabdij van Reims. De parochie zelf behoorde aanvankelijk tot het bisdom Doornik en vanaf 1559 tot het bisdom Gent. De dorpskerk was toegewijd aan Onze Lieve Vrouw. Ook de Heilige Rochus werd er vereerd en aanroepen tegen de pest en de oorlog. Twee plagen waarmee onze voorouders maar al te vaak kregen af te rekenen.

De Wortegemnaars kregen zelden of nooit de abt of de bisschop op bezoek. Deze "prinsen der Heilige Kerk", zoals ze in de oude catechismus worden genoemd, woonden ergens verweg en waren onbereikbaar voor de massa van gelovigen. Heel wat minder prinselijk leefde de dorpspastoor, die samen met de baljuw, de voornaamste gezagsdrager van het dorp was. Tot omstreeks 1600 werden die "prochiepapen" gerecruteerd uit de plaatselijke notabele geslachten. De onderstaande pastoorslijst is in dit verband illustratief en biedt ons meteen de namen van de vier belangrijkste Wortegemse familieclans :

- Jacop Vande Wiele	pastoor in 1413
- Jan Vande Woestijne	pastoor in 1444
- Symoen Van Meerhaeghe	pastoor in 1515
- Jan Vande Wiele	pastoor in 1546
- Arent Vanden Dorpe	pastoor in 1563

Deze dorpsherders waren allen geboren en getogen Wortegemnaars. Dit bracht met zich mee dat de pastoor niet alleen al zijn parochianen, waarvan een aanzienlijk percentage met hem verwant was, door en door kende, maar ook dat hij een precies inzicht had in de plaatselijke gebruiken, gewoonten en gevoeligheden. Al behoorde hij als pastoor tot de prominenten, toch moet de sociale afstand tussen hem en zijn schapen vrij klein geweest zijn. Zij kenden mekaar van kindsbeen af en wellicht stond deze al te vertrouwelijke relatie een onbevooroordeeld en streng leiderschap in de weg. Daar werd aan gesleuteld en vanaf het jaar 1600 bestaat de nieuwe politiek van de contra-reformatie er onder meer in om "uitheemse" pastoors te benoemen. De kudde kreeg een "vreemde" herder toegewezen die vaak uit een totaal andere streek afkomstig was. De Wortegemse pastoorslijst uit de 17de en de 18de eeuw spreekt in dit verband voor zichzelf...

Zo waren de eerwaarde heren Marcus Andreas, Jan Colfs, Geeraert Struyvinck, Gijsbrecht Vander Moeren, Michiel Ongena, Leon Vander Lith, Pieter Vercaiteren en Jacobus Clement, die te Wortegem tussen 1632 en 1796 het pastoors- of priesterambt waarnamen, respectievelijk geboren te Balen-Mol, Diest, Hulst, Mechelen, Kalken, Wulpen, Lokeren en Assenede!

In de parochieregisters, waarin vanaf de 17de eeuw de dopen, huwelijken en overlijdens geregistreerd werden, kan elke genealoog de taalkundige gevolgen aantreffen van die "vervreemding". De manier waarop die "vreemde" priesters de familienamen spellen, wijst erop dat zij geen weet hadden van de gangbare schrijfwijze. Dat ze niet vertrouwd waren met die patroniemen, noch met de wijze waarop die namen in het plaatselijk dialect werden uitgesproken. Hoe is het anders te verklaren dat een pastoor uit het Oudenaardse anno 1740 de naam Van Meirhaeghe verbastert tot... "Merau", wat een bijna letterlijke -doch verkeerd geïnterpreteerde- omzetting is van de dialektuitspraak van onze familienaam. De streektaal moet die man totaal vreemd in de oren geklonken hebben. Geen wonder als je Kemenaar of Brabander bent.

Er wordt wel eens gezegd dat we ons omtrent de capaciteiten van de dorpspastoors van vóór 1600 geen illusies moeten maken. Ze zouden slechts een rudimentaire opleiding genoten hebben en het zou al een hele prestatie geweest zijn als ze vlot de mis konden lezen en de sacramenten toedienen. Het zou een aparte studie vergen om na te gaan hoe het gesteld was met de ontwikkeling van de Wortegemse dorpsherders. Wél weten we met zekerheid dat pastoor Symoen Van Meerhaeghe helemaal geen stuntel was. Zijn prachtig handschrift maakt zonder meer duidelijk dat hij een man was die een intellectuele vorming genoten had. Hoe hij zijn priesterlijke taken vervulde is echter niet meer te achterhalen.

Waar we ons zeker geen illusies hoeven over te maken is het celibitair gedrag van de toenmalige geestelijkheid. Niet alleen pauzen en bisschoppen verwekten een talrijk nageslacht. Ook de lagere geestelijkheid voelde zich tot het vaderschap geroepen. Veel priesters leefden in concubinaat. Een vluchtig onderzoek van de Oudenaardse Poortersboeken levert voor de periode 1300-1500 een uitermate vruchtbaar resultaat op. Talloze dorpspastoors hadden niet alleen de zorg voor het zieleheil van hun parochianen, maar ook voor het welzijn van hun bloedeigen kroost. Enkele willekeurige voorbeelden :

- Loy Van Meirhaeghe (1570), pastoor van Beveren-Leie, had een bastaardzoon Samuel Van Meirhaeghe.
- Jan Vander Straeten, pastoor van Outrijve, heeft drie kinderen : Frans, Pieter en Annees.
- Jan Rabots, pastoor van Petegem, heeft ook drie kinderen : Frans, Lijsbette en Griele.
- Christoffel Van Habosch, pastoor van Elzegem (1560), heeft een zoon Raphael.
- Gillis Lammins, pastoor van Ooike (1527), heeft vier kinderen bij Mergriete Van Melden : Gilleken, Adriaenkin, Grietkin en Maeykin.
- Olivier De Craene, pastoor van Avelgem (1550) is met zijn -vijf !- bastaarden de recordhouder : Janne, Anne, Jaenkin, Olivierkin en Pierinkin.

Het open en bloot officieel boekstaven van deze priesterbastaarden kan erop wijzen dat dit fenomeen niet in de taboe- of schandaalsfeer gewrongen zat. Niettemin worden overspelige priesters door de kerk gesanctioneerd. Ze komen er meestal met een kleine geldboete vanaf. Zo wordt in 1575 de pastoor van Nokere, Jan Sadonis, op het matje geroepen omdat hij "commercio carnalis" -vleselijke kommerse of geslachtsverkeer- zou gehad hebben met Perina Sclercx, die nota bene de meid van zijn moeder was. Vanaf de 17de eeuw worden door de contra-reformatie de morele schroeven vaster aangespannen. De richtlijnen van het Concilie van Trente (1545-63) worden nu definitief doorgevoerd en bisschop Triest van Gent gaat er zich op geregelde tijden in al de dorpen van zijn bisdom persoonlijk van vergewissen of zijn dienaren wel het rechte en kuise pad bewandelen.

Het komt ons voor dat de pastoors van Wortegem een voorbeeldig en celibatair leven geleid hebben. Van hen vonden we in ieder geval geen kinderen terug. Omtrent de oudste met naam en toenaam gekende pastoor van Wortegem ontdekten we echter in de archieven van de Sint-Pietersabdij een kurieus zinnetje... We lezen er namelijk dat de proost van Sint-Pieters in 1406 "tbeste hoeft dede nemen" -dit is een stuk van de erfenis dat rechtmatig kon opgeëist worden- na de dood van "Gillis Vanden Broucke, presbytre, mits dat hy in huwelick gheweest hadde al eer hij presbytre waere". Hieruit zou blijken dat Vanden Broucke gehuwd geweest was vooraleer hij priester werd...

Hoe verdienden die prochiepape nu hun dagelijks brood? De pastoor mocht een deel van de "tienden" voor eigen gebruik aanwenden. Deze tienden waren een soort kerkelijke belasting die geïnd werd om in het levensonderhoud van de pastoor te voorzien, om het kerkgebouw te onderhouden en om de armenzorg te verzekeren. Daarnaast had de pastoor het vruchtgebruik van de gronden die aan de pastorij verbonden waren. Vandaar dat hij vaak priester en boer was. Hij had ook inkomsten uit begrafenissen, jaargetijden enz. Een citaat uit de kerkrekening van 1597 : "betaelt aende pasteur voer den drij paternosters ende ave marias te doene lesen over de zielen van Roegier Van Meirhaeghe ende zijne huijsvrauwe, telcken up Onzer (Bieve) Vrouwendach in maerte ende in septembris : 6 schellingen". Ook kreeg hij van zijn parochianen geregeld schenkingen in natura. Al bij al zal de dorpspastoor geen schatten verdiend hebben. Maar zoals we al zegden, hij stamde uit een goeie familie en kon dus altijd terugvallen op zijn deel van het erfelijk patrimonium.

Wie paster zegt, zegt ook koster. Laatstgenoemde behoorde veelal tot de weinige geletterden van het dorp. Hij combineerde het kosterschap dan ook vaak met de job van dorpsonderwijzer. Het kosterschap was in vele dorpen een familiezaak. Zo ook te Wortegem waar het ambt gedurende twee eeuwen door de Van Meirhaeghes gemonopoliseerd werd. In 1578 is Philip Coertins koster, doch in de kerkrekening van datzelfde jaar lezen we dat 19 pond werd betaald aan Pieter Van Meerhaeghe de jonge "vor een jaer up den orghete te spelen". De echte kosterdynastie begint omstreeks 1600 met Pieter Van Meerhaeghe, de neef van voornoemde Pieter, en het ambt wordt van vader op zoon tot op het einde van de 18de eeuw doorgegeven :

- Pieter Van Meirhaeghe (o.1570 +1638)
- Arent Van Meirhaeghe (o.1620 +1675)
- Joos Van Meirhaeghe (o.1655 +1728)
- Arent Van Meirhaeghe (o.1686 +1748)
- Jan-Baptiste Van Meirhaeghe (o.1731 +18..)

Het weze nog gezegd dat het kosterschap niet de hoofdbezigheid van deze stamgenoten uitmaakte. Ze waren op de eerste plaats landbouwers.

Tijdens het Ancien Régime was de organisatie van de toenmalige "Openbare Onderstand" nog een zuiver kerkelijke aangelegenheid. Iedere pastoor moest zelf een oplossing bedenken voor het probleem van de armoede in zijn parochie. "De Armentafel" of "De Tafel van de H. Geest" was het organisme dat instond voor de armenzorg. De overheid stelde een gegoed persoon aan als hoofd van het Armenbestuur. Dit is de "upperaelmoussener ende provyseur" die elk jaar "de rekenynghe vanden aermengoede" opstelt. Die rekening omvat op de actiefzijde de kerkelijke inkomsten en op de passiefzijde de uitgaven van het voorbije jaar.

- Op de actiefzijde noteren we onder meer volgende posten :
 - ontfanck vande erffelycke renten.
vb. ontfaen van Pieter Van Meirhaeghe up 6 honderd lands upt heyke omme harynck te deelne ten witten donderdaghe : 10 schellingen
 - ontfanck vande coerenrente (korenrente) :
vb. ontfaen van Franchoys Van Meirhaeghe up zijn stede bij den Cley een half muke coerijns (muke=inhoudsmaat koren). (1563)
 - ontfanck vande wijrenten :
vb. ontfaen van Franchoys Van Meerhaeghe fs Jan up 2 honderd lands één stoep wijns : 5 schellingen. (1 stoep wijn) (1578)
 - ontfanck vande jaerghetijden :
vb. ontfaen van Pieter Van Meerhaeghe te Bosbrouck over de weduwe Jacop Voet up de stede daer hij up wont over zijn aendeel : vijf schellingen en één denier (1578)
- Op de passiefzijde worden de uitgaven ingeschreven :
 - betaelt aen Jan Vande Woestijne vor twee daghen en halve der aermen hout (hout bestemd voor de armen) van den bossche te haelne met zijnen perden ende tzelve te mytene (mijten) : 5 pond p. (1563)
 - Naast dergelijke onkostennota's wordt op de passiefzijde eveneens genoteerd wat de kerk heeft uitgegeven om de armen te onderhouden, in baar geld of in natura :
 - aan de behoeftigen van de parochie werden aalmoezen uitgedeeld "omme hun ghebreck te coepene" (kopen). Zo wordt in 1563 aan 18 Wortegemnaars -hoofdzakelijk alleenstaande vrouwen en weduwen- een bedrag in baar geld uitgekeerd.
 - in de jaargetijden die door de dorpsnotabelen werden gesticht, worden ook giften in natura uitgedeeld :
 - vb. gedeelt in broede (brood) ten jaerghetijde van meester Symoen Van Merhaeghe vor 30 schellingen.
 - vb. ghedeelt in broede ten jaerghetijde van Franchoys Vande Woestijne.
 - vb. ghedeelt in vlessche (vlees) ten jaerghetijde van Inghel Vanden Dijcke.
 - We zagen reeds dat op Witte Donderdag "harynck" werd uitgedeeld. Op diezelfde dag verstrekt men ook "wittebroet" (wit brood) dat gekocht werd met het geld dat Pieter Van Meirhaeghe aan de kerk betaalde voor het pachten van "een vierendeel landts up waelem cautere". Dit stuk land wordt dan ook "twitte broodland" genoemd.

De Opperaalmoezeniers uit de tweede helft van de 16de eeuw waren :
 Jan Vande Woestijne fs Hendrik (1563), Inghel Vanden Dijcke (1565),
 Joos Symay (1560), Jan Vande Woestijne fs Frans (1572), Gillis Mabe
 fs Joos (1597).

Als kerk-, disch- of armenmeesters noteren we voor dezelfde periode:
 Joos Mabe, Joeris Van Meirhaeghe, Willem Vande Wiele, Frans Van
 Meerhaeghe fs Roegier, Frans Van Meerhaeghe fs Jan.

De rekening wordt telkenjare afgesloten onder toezicht van de pastoor
 de baljuw en de schepenen. In 1598 waren die "toezienders" pastoor
 Gabriël De Conynck, Joos Vande Woestijne, Joos vander Beken, Joos
 Vanden Dorpe, Frans Van Meirhaeghe, Olivier Vanden Dorpe, Jan Vanden
 Dorpe, Joos Vande Wiele, Pieter Vande Wiele "ende meer andere notable
 prochiaenen".

Vande Woestijne, Vande Wiele, Vanden Dorpe, Van Meerhaeghe, zo heten
 de kerkelijke gezagsdragers en zo heten ook de wereldlijke prominente.
 Zij zorgen er voor dat de kerk in het midden blijft staan.
 Na hun dood werden ze niet ter aarde besteld tussen de gewone sterve-
 lingen op het kerkhof. Ze werden, volgens hun rang en stand, begra-
 van in de kerk waar ze ooit boven de doopvont werden gehouden.
 Onderstaande familieleden uit de eerste decennia van de 18de eeuw
 vonden hun laatste rustplaats in de kerk zelf :

Theresia, dochter van Arent Van Meirhaeghe, overleden op 8.3.1700.
 Pieter, zoon van Leon Van Meirhaeghe, overleden op 7.7.1701.
 Joanna Tavernier, weduwe van Arent Van Meirhaeghe, + op 6.4.1709.
 Frans Van Meirhaeghe, zoon van Pieter, overleden op 30.12.1709.
 Joanna Vande Woestijne, weduwe van Pieter Van Meirhaeghe, + 27.2.1710.
 Gillis, zoon van Pieter Van Meirhaeghe, overleden op 22.7.1710.
 Maria, dochter van Pieter Van Meirhaeghe, overleden op 17.10.1711.
 Judocus, zoon van Judocus Van Meirhaeghe, overleden op 10.4.1714.
 Joanna Vd.Stichelen, echtg. Pieter Van Meirhaeghe, + 17.1.1718.

Hun grafstenen in de Wortegemse dorpskerk zijn in de loop der eeuwen
 uitgevlakt of spoorloos verdwenen... Sic transit gloria mundi.
 Zo vergaat 's werelds glorie.

meirhaegherman.

.

In dit -kerkelijk- verband signaleren we volgende gelegenhedsvondst.
 Tot de kerkschat van de gemeente Marke bij Kortrijk, behoort een 19-
 de eeuwse, neogotische kelk in verguld zilver en email.
 De voet van de kelk is versierd met reliëfs in medaljons, voorstellend
 de Calvarie en de bustes van de H. Catharina van Alexandrië en de H.
 Brixius van Tours.

Zij werd aan de kerk geschonken door Amatus Van Meerhaeghe.

Wie vertelt ons iets over deze stamgenoot?

Wie was hij? Was hij gehuwd? Had hij kinderen? Wat was zijn beroep?
 Ieder fragmentje informatie is welkom.

.

- Iedere generatie is de vorige waard naar de zorg die ze aan de
 volgende besteedt.

- Mijn vader wordt stilaan mijn zoon. Ik ben al twintig jaar ouder
 dan toen hij stierf. (Karel Jonckheere)

FILIP MEIRHAEGHE
WERELDKAMPIOEN MOUNTAIN BIKE

"Du vélo tout-terrain au Plat-Pays. Filip Meirhaeghe évoluait pour la première fois en compétition lors des championnats du monde, vélo tout-terrain, à Villard-de-Lans en août dernier. Le Gantois n'en décrocha pas moins le titre suprême dans la catégorie réservée aux juniors. Pas mal pour un débutant!! Nous sommes le 16 août dernier à Villars-de-Lans, une station de sports d'hiver de l'Isère à l'hospitalité cycliste bien connue puisque devenue passage officiel de la caravane du Tour de France depuis quelques années. Filip Meirhaeghe remporte haut la main les championnats du monde de Mountain-Bike. Catégorie moins de 17 ans."

Vergeef me, liefste meerminnaars en meerminnaressen, deze Franse aanhef. Ik citeer echter alleenmaar de blokletters in de kranten van die dagen.

In het album van Filip over zijn sportieve prestaties zie ik hem inderdaad op het hoogste schavotje staan, terwijl de Nationale Vlag geheven wordt. En verder bladerend in zijn herinneringsboek zie ik ronkende, slaande titels als : "Le sentier de la Gloire", Het pad van de roem! De handen op mekaar voor de kampioen. 16-jarige pakt meteen de wereldtitel. Goud op de wereldkampioenschappen. Vindt u niet, stamgenoten, dat dit een ereplaats verdient in de veilige armen van ons Meerminneke?

Wie is Filip? Wat is Mountain-Bike? Vanwaar zijn belangstelling voor de sport die hem aan de wereldtop bracht?

Filip is te Gent geboren op 5 maart 1971 als zoon van Jan Meirhaeghe en Rose Marie Werrebrouck. Hij is "inwoonder van de prochie Drongen". Zoon van Jan dus. Neen, niet MIJN zoon, wél de zoon van mijn petekind Jan, die de zoon is van Maurice, die de zoon is van August, die de zoon is van Désiré enzovoort.

Het antwoord op de sportvraag : "Vanwaar die belangstelling voor deze sport?" is gauw gegeven. 't Oiriet, zeggen ze in Rozebeke en in dat raar woord klinken eeuwen erfelijkheidsleer na. We vonden het al bij onze verste stamvaders die "poorters" waren. Ze werden namelijk poorter "bij coope", poorter "bij versitte" of poorter "bij (h)oirie. Dit laatste wil dan zeggen : ze erfden hun poorterschap van hun vader. Zo ook bij Filip. 't Zat hem in de D.N.A., in de genen -de stoffelijke dragers van de erfelijke eigenschappen in de celkern-. Het begon eigenlijk met zijn geboorte. Haast vanzelfsprekend. De liefde voor de mekanië en alles errond of ernaast kwam vast van zijn grootvader Maurice, die hoeveel duizend kilometer geluisterd heeft naar het kloppend hart van zijn vrachtwagens. Zijn grootvader die, eerder dan de beroemde hartoverplanter Dr. Barnard, al transplantaties deed in het hart van hoeveel motoren? En uit die grootvader kwam Jan, Filips vader. Geboren midden de mekanië van auto's, kamions en andere, koos Jan voor de sport per moto. Hij verloor zijn hart -en soms ook wel zijn evenwicht-in duizend manifestaties, demonstraties en trials met non-stops om even te slikken. Vader Jan Meirhaeghe, ooit gekend en bekend als "Mister Trial" in Vlaanderen, bracht het tot internationaal. Hij troonde moeder Rose Marie en zoon Filip mee doorheen alle Belgische streken. Kon het dan ook anders dat zijn zoon al op zeer jonge leeftijd naar de fiets greep en droomde van trials, pointeurs en non-stops? De bekende appel die niet ver van de

gekende boom valt. "Non-stops" zijn hindernissen op het trialparcours die de deelnemer moet nemen zonder te stoppen. Zoals het woord zelf zegt dus. In reële termen : zonder de voet of de voeten op de grond te plaatsen. Die non-stops werden al gauw kunstig afgewerkt en konkureerde al vroeg met de handigheid en de behendigheid van zijn vader, en stak hem zelfs in vaardigheid en kunde voorbij. Op 11-jarige leeftijd immers werd Filip in Bilstain, provincie Luik, vice-kampioen van Europa fietstrial. 't Zat er dus al vroeg in! En goed en wel in!! Nietwaar!

Ik lees. In het seizoen 82-83 reed de kleine Meirhaeghe 27 wedstrijden. Hij won 15 maal, was 11 maal tweede en éénmaal derde. Het kon toch tellen, dacht ik zo. De grote liefde voor de trial zweefde van de fiets naar de moto. En zo gebeurde het dat Filip, na het fietsparcours te hebben afgelegd, nog vlug-vlug in dezelfde meeting ook het motoparcours reed of vice versa. Een van mijn mooiste herinneringen, zegt Filip, is mijn eerste overwinning in Bilstain. Het was ook mijn eerste fietstrial en ik won tegen de toen onklopbare Spaanse kampioen Juan Pons. Dat vond ik fantastisch.

Lieve lezeres en lezer, beschouw fiets- of mototrial vooral niet als een koers. Het is een behendigheidssport waar van elke deelnemer de grootste stuurvaardigheid en concentratie gevergd wordt om zijn fiets of moto foutloos door de non-stops te loodsen. Die non-stops moeten één, twee- of driemaal genomen worden. Bij elke "voet op de grond" worden door de pointeurs strafpunten genoteerd. Zaak is natuurlijk om zo weinig mogelijk strafpunten op te lopen. Mountain-Bike, hoewel van dezelfde familie, is al heel wat zwaarder. Het is eerder een mengvorm van cyclo-cross en trial. De deelnemers rijden een parcours in het hooggebergte, over bijna onbegaanbare paden, door bergweiden, langs ravijnen en kloven, (U moest de foto's zien!), over rotsen, door bossen, klimmend op de steilste hellingen of duikelend in adembenemende afdalingen. Dat betekent dat zij over een brede waaier van vaardigheden moeten beschikken. De rijder moet behendig zijn, met de fiets én met de 18 versnellingen kunnen omspringen, lef en durf bezitten en over een uitstekende lichamelijke konditie beschikken. Daar bovenop is een ijzeren moreel en wilskracht nodig om die uitputtingsslag aan te kunnen die de vreselijke beklimmingen en de duizelingwekkende afdalingen meebrengen.

Op mijn vraag aan champ Filip : "Was je dan niet benauwd?", antwoordt hij schalks : "Zeer zeker, nonkel Jan, maar ik hield me koest en keek goed uit mijn doppen, en waar de anderen onderuit gingen trachtte ik juist andersom te doen". Wat hem blijkbaar goed gelukt is! Taktisch doorzicht is vaak de juiste weg naar de zege. Misschien had Filip wel "la tête et les jambes" gelezen van de vader van de Ronde van Frankrijk, wijlen Henri Desgranges, of was hij naar school geweest bij een van de achterkleinkinderen van Karel Van Wijnendale? In ieder geval stonden daar in de buurt van Grenoble, in de Franse Alpen, bloemen met champagne op het menu en krom "le petit Belge" uit "le plat Pays" van Jacques Brel op de hoogste trede. Hij wuifde naar de mensen en naar het hooggebergte. Maar toen daar boven het gejuich uit, de tonen van de Brabançonne opstegen, kriebelde het een beetje in mijn ogen, zegt Filip, en er schuifelde een vogelke in mijn hart. Ik kan het geloven, jongen. Ah, ce petit Meirhaeghe. Un grand champion! Op het jaarlijkse nieuwjaarsfeest in den Tap in Kanegem van al de "oïrs" van Gustje Meirhaeghe en Maria Vander Meersch werd Filip gehuldigd. Ik heb hem in een interview een beetje uitgevraagd over verleden en toekomst.

Mijn trialhobby is een zuivere amateursport, aldus Filip. Ik ben aangesloten bij Oostende Motorsport. Ik heb in deze hobbysport al veel schone dagen gekend. Ik won tot op heden zo'n 35 fiets-trials in Vlaanderen en Wallonië, benevens een 20-tal overwinningen behaald op de moto. Ik was tweemaal kampioen van West-Vlaanderen met de fiets, tweemaal kampioen van België en eenmaal vice-kampioen van Europa. En nu dus wereldkampioen Mountain-Bike. Ik kan gelukkig rekenen op mijn vader, op mijn nonkel of iemand anders uit de familie om naar al die trials, dicht of ver, te gaan. Ik ben zoals u weet lid van een trialfamilie. Te beginnen met mijn vader Jan, nonkel Herman, kozijns Eddy en Kurt. Voeg daar nog de oud-trialisten nonkel André en Albert Meirhaeghe bij die nog steeds als pointeur of trouwe supporter elke zondag op post zijn. Verder Gaby Meirhaeghe ex-trialist en zijn schoonbroer Gery Vandevijvere die ook een echte kampioen is. Ge ziet dat het werkelijk een familieziekte is. Een eer was het ook voor mij te mogen meetesten voor Test-Aankoop, waarvoor we in Mallorca een schoon verlof verblijf kregen. Walter Capiou liet me op de Heizel tijdens het autosalon voor Hoger Lager een gechronometreerd trialparcours afleggen voor de spelersvraag. 't Komt eind maart-begin april op het scherm. Dankzij mijn sport had ik toch ook de gelegenheid een stukje van Europa te zien. Ik mocht reeds optreden in Spanje, Frankrijk, Duitsland, Engeland, Oostenrijk, Italië. Ik zag Barcelona, Grenoble, Manchester, Wenen, Milaan en nog veel andere steden.

Vlotte trialist als hij is met fiets of moto, is hij even vlot van tong. "Bloemen vergaan en wierookgeur vervliegt" zegt Filip op mijn vraag: "Wat nu?" "Eerst mijn studies", zegt de student aan het Koninklijk Atheneum te Deinze. "Daar liggen ook non-stops die ik liefst zo foutloos mogelijk wil nemen, en daarna zien we wel". Dat vind ik "wijs" zoals ze dat in zijn streek zo schoon zeggen. Hij blijft dus met zijn twee voeten op de grond, alhoewel dat in zijn favoriete trialsport bestraft wordt met het maximum, zijnde 5 strafpunten. Filip gaat verder: "Allicht en spijts die wereldtitel, zal ik mij hoe langer hoe meer op mtotrial toeleggen. De werkgelegenheid in deze contreien voor fietstrial is te gering en elke week naar het zuiden van Frankrijk trekken is zelfs voor vader Jan geen sinecure. Toch droom ik er nog even van om volgend jaar mijn titel te mogen verdedigen in Canada, al wordt dat in deze onvergelde sport een zeer kostelijke reis. In Canada is deze sport geweldig populair. Ik hoop vurig ooit ergens een sponsor te vinden en aan mijn hobby een beetje meer uitstraling te kunnen geven in België. Dat moet toch mogelijk zijn!? Ik durf het niet dromen dat ik ergens met mijn fietske zit te zwoegen in de Cordillera of in de Rocky Mountains, en dat aan de eindmeet opeens het geluich weerklinkt van Belgen van de 2° of 3° generatie, van ouders die jaren her naar Canada togen en nu happy zijn omdat de little belgian champ hen doet terugdenken aan het oude huis des vaders, overthere, over the ocean. Misschien staat er daar wel een Meirhaeghe of een Vander Meersch tussen?

Filip, jongen, do it! Do it again! We duimen voor u. Trudeke, ons meerminneke, zoent u met een warme overwinningskus en wenst u al wat goed is, in al de trials van uw leven.

Jan Meirhaeghe.

- o Langs deze weg 'dank' voor de nieuwjaarswensen die we ontvingen van Mevr. Madeleine Van Meirhaeghe uit Reet, Francis en Chantal Meirhaeghe-Sorgeloose uit Gent, Glenn en Anne Van Meerhaeghe-Waeyenberge uit Merelbeke, Robert en Zoë Van Meirhaeghe-Bral uit Brugge.
- o Ons repertorium van rouwzantjes werd weer met heel wat exemplaren uitgebreid dankzij de schenkingen van Kris Verkaemer uit Beveren-Leie en Chantal Sorgeloose uit Gent.
- o Simon Vanmeirhaeghe uit St.-Denijs-Westrem schreef ons : "hierbij voeg ik een geboortekaartje van onze kleindochter Hannah. Ze is de dochter van Eric, kleindochter van Simon, achterkleindochter van Raymond Vanmeirhaeghe. Ze woont in Zingem, in de woning welke haar overgrootvader daar gebouwd heeft in 1927. Ze is een afstammeling van de tak van Huise."
- o Bij de lange brief die Glenn Van Meerhaeghe ons schreef, stak ook zijn 'trouwannonce'. Hij schrijft : "Ik was zo vrij om ter gelegenheid van mijn huwelijk eventjes ons familiewapen te 'lenen' en het -althans voor wat de naam betreft- lichtjes aan te passen. Ik hoop dat u samen met ons Trudeke er niet al te verstoord zal om zijn : de verleiding was te groot om er weerstand aan te bieden". Op de annonce prijkt inderdaad het Van Meirhaeghe-familiewapen. We begrijpen Glenn volkomen. Hoe zou hij -en dan nog als pasgehuwde- aan de verleiding kunnen weerstaan? Op zijn vraag moet ik antwoorden dat er bij mijn weten nog geen (Van) Waeyenberghes -de naam van zijn echtgenote- in onze stamboom zitten. Verder verzorgde Glenn ons ook nog onderstaand versje dat verscheen in het "Maandblad van de vzw Gentbrugse Studiekring nr. 123" :

De Kok van Marienbad

Er woonde een kok in Mariënbad
 Die thuis een groot akwarium had.
 Daar zwommen echter geen vissen in,
 Doch enkel een schone zeemeermin,
 Voorzien van de gangbare lichaamsbouw,
 Half jongedame en half kabeljauw.
 Daartoe gedwongen door de kok
 Droeg zij een hemd en een onderrok.
 En als de kok naar de meermin keek,
 Dan klopte zijn hart en werd hij bleek,
 Dan klopte zijn hart en knorde zijn maag
 Benieuwd naar het antwoord op de vraag,
 Een antwoord dat de kok steeds bleef schuwen :
 Zal hij haar stoven of zal hij haar huwen?

- o Paul De Schuyter uit Kanegem schrijft : "Zoals je kan zien op de bijgevoegde folder, zal de Regie der Posterijen een reeks speciale postzegels uitgeven met als thema "De Zee". Nu de aandelen ferm zakken, misschien een nieuwe manier van beleggen? In ieder geval aan te prijzen aan de met de zee verwante dier- en andere soorten." Bedankt voor de tip, Paul! We hebben ons die postzegelreeks aangeschaft. Reeks waarop onder meer een sierlijk meerminneke staat afgebeeld.

- o Gelezen in het Nieuwsblad van 9 januari 1988 :
Een school dolfijnen heeft drie mannen die met hun zeilboot voor de oostkust van Zuid-Afrika in nood geraakt waren, gered. Dat meldde het dagblad "The Star" uit Johannesburg. De zeilboot was in de storm omgeslagen in een gebied waar heel veel haaien voorkomen. Een school dolfijnen kwam opdagen en eskorteerde twee van de drie mannen veilig naar het strand. De derde zeiler was met de gekantelde boot verder in zee gedreven. Een aantal dolfijnen had een 'scherm' om de man gevormd en bleef zo lang bij hem tot hij zich weer in de zeilboot kon hijsen. Einde citaat.
Naamgenoten, we hoeven ons geen zorgen te maken als we ooit op de een of andere cruise overboord slaan. Als dolfijnen Zuidafrikaanders redden, zullen ze dat zeker met de Van Meirhaeghes doen!

- o Gelezen in De Morgen van 24 februari 1988 :
Brigitte Bardot, die zich na haar filmcarrière inzet voor de dierenbescherming, heeft ertoe bijgedragen dat een dolfijn, die aangespoeld was op de kust vlak voor haar huis in het zuiden van Frankrijk, gered werd. De 53-jarige Bardot hield een indrukwekkend pleidooi bij de plaatselijke reddingsdiensten om het dier te hulp te komen. De dolfijn die 90 kilo woog werd uit de zee gehaald maar verzeilde opnieuw in het water, zodat hij nog eens aanspoelde. Nu deed Bardot een beroep op een dierenarts van een plaatselijk aquarium die het zoogdier penicilline inspoot vooraleer de reddingsdiensten het ver in zee dropten en op die manier het leven van het dier redden. Einde citaat.
Mille fois merci, Brigitte, au nom de tous les Meirhaeghe! Hoewel we zo een vermoeden hebben dat de dolfijn zich wel eens "expres" voor Bardot's villa liet aanspoelen... Wie zou nu niet door La Bardot willen gereanimeerd worden? Zeg nu zelf!

- o Over de Van Meirhaeghe route :
We zijn van plan om tijdens het groot verlof een 'gezamenlijke' Meirhaeghe-route te rijden. De precieze datum zal in 't volgend Meerminneke verschijnen. Mogelijke deelnemers worden gevraagd op voorhand hun naam op te geven, teneinde een goede reisschikking te kunnen regelen. De tocht is gratis en op eigen krachten. Wie niet over eigen vervoer beschikt mag ook inschrijven. We zorgen wel voor een plaatske ergens in een of andere wagen.
Dus : naam opgeven bij Jan Meirhaeghe, Europastraat 15, 8770 Ingelmunster. Telefoon : 051.30.65.29.
Verdere schikkingen vindt u in 't volgend nummer. Allen daarheen!

en Adam gewon Seth

- Hannah Vanmeirhaeghe, geboren te Gent op 23 oktober 1987
dochter van Eric en Greet Schollaert uit Zingem
kleindochter van Simon Vanmeirhaeghe-Thienpont uit St.-Denijs-West.
- Filip Meirhaeghe, geboren te Izegem op 15 februari 1988
zoon van Jan en Kristien Piccavet uit Izegem
kleinzoon van Frans Meirhaeghe-Vergucht uit Roeselare.

in goede en kwade dagen

- Glenn Van Meerhaeghe huwde te Gent op 19 december 1987 met Anne Waeyenberge.
adres : Van Goethemstraat 118 - 9220 Merelbeke.

- Eduard-Theophiel Vanparijs, echtg. Bertha Vanderhaeghen.
geboren te Kanegem op 14 augustus 1910.
overleden te Kanegem op 18 oktober 1987.
zoon van Jules Vanparijs en Zulma Meirhaeghe.
- Martha Vanparijs, weduwe van René De Schuyter.
geboren te Kanegem op 27 juli 1911.
overleden te Tielt op 4 januari 1988.
dochter van Jules Vanparijs en Zulma Meirhaeghe.
- Lutgarde Van Meirhaeghe, echtg. Christiaan Van Assche.
geboren te Oudenaarde op 3 april 1955.
overleden te Nazareth op 11 januari 1988.
- Adrienne Vanmeerhaeghe, wed. Julien Vandenborre.
geboren te Beveren-Leie op 1 april 1896.
overleden te Harelbeke op 14 januari 1988.

Nieuwjaar 1988 in Kanegem

De trektocht van de vogels is geheimzinnig en wonderbaar. Wat noopt hen, ieder jaar opnieuw, tot het opzoeken van hun oude woonplaatsen en nesten? Wie is het wijs? Zit ook in elke mens niet een beetje van dat mysterieus trekgevoel? Noem het dan heimwee of nostalgie. Maar het is er, onzichtbaar, maar echt en diep : het verlangen naar het stille dorp waar we ooit allemaal samen waren. Het verlangen naar het oude nest waarin het goed was om vertoeven. Het verlangen naar mekaar, een onuitwisbaar verlangen. De diepste roep, de oer-roep, in het diepste van ieder hart.

Zo zag de gezellige Tap in Kanegem op 9 januari 1988 weer uit alle windstreken, zijn Meirhaegskes landen in het ouwe nest. Met velen hadden ze de roep gevoeld. Wie kan aan die roep weerstaan? Oud, jong, groot en klein, ieder trachtte als in het ouderlijk huis van vroeger zijn warm, veilig plaatsje te veroveren, gezellig en dicht. De oudjes zaten er bij. Weer een beetje ouder, weer een beetje grijzer en bewaakten met angstig hart het wriemelend gedoe van de vrolijke, uitgelaten bende takkelingen, onze nakomelingen. Ze hielden hun hart vast, de oudjes. Och Here toch, een grootmoeder- en een grootvaderhart nietwaar. De ouders zelf zaten een woordeke te placeren, ijverig en luid, kwestie van mekaar te kunnen verstaan. Het was een bonte spraakwaterval van werk, en toekomst, en van de tijd van vroeger, ...en van de tijd van nu. Ik hoorde kant-en-klare oplossingen voor de regeringskrisis, voor de zaak van de heer H. uit V. Er zijn T.V.programma's en T.V.gezichten die mogen blijven en andere die mogen voortgaan als ze willen. Er waren vooral... de pannekoeken uit grootmoeders tijd. Ik las op het programmaboekje van Gaby en Linda, van Chris en Lieve en van Wim en Kristien : pannekoeken naar hartelust, wat bovenvermelde bakploeg dan ook vlot en zorgvol tot een goed einde bracht.

Na de pannekoeken zorgde de vindingrijke ploeg alweer voor een nieuwe verrassing. Ze presenteerden, voor het eerst in de geschiedenis : een blond of bruin Meerminneke, zijnde een overheerlijk smakend pintje bier van hoge gisting. Goe bier, al zeg ik het zelf! Voor de verzamelaars van bieretiketten een exemplaar van goudwaarde! Ik zag enkele al te geestdriftige vierders differente zo'n Meerminnekes achterover gieten. Was het om dat bier te doen, of om het boezemlief

meerminneke te zoenen, wie zal het weten? In alle geval steeg de temperatuur en het geroezemoes bij iedere zwelg. Gelukkig maar dat de inrichters, ook niet van gisteren, en van wanten en andere dingen wetend en dat ge bij de Rijkswachters, die dagen van blaasdienst ook niet moest afkomen met : "Ik komme van Kanegem!", om eventuele blazers weer op de goede weg te helpen, gezorgd hadden voor een verrassend Breughelmaal. 't Smaakte allemaal goed. Ate en drank. Meermin en Breughel. Filip, onze jonge weteldkampioen, werd het voorwerp van een intieme familiehuuldiging. Daarover leest ge elders in dit blad meer. Onze kleintjes deden ondertussen allemaal zelfstandig en grondig voort. De luchtballons zorgden voor het nodige animo. Het was de totale algemene familiale verbroedering. Ik weet zeker dat het zaadje dat hier werd gezaaid zal blijven groeien... ook als wij er niet meer zijn zullen. Het kan toch niet anders. De tombola bracht opnieuw leven en spanning. De prijzen gingen alle richtingen uit. Tielt, Kanegem, Deinze, Grammene, Roeselare, Ingelmunster, Astene, Sint-Niklaas, Beveren-Leie, Waregem, Poperinge, kortom everywhere. Els Meirhaeghe lukte de "Kerk van Kanegem", eigenhandig en zeer degelijk geschilderd door Chris Verkaemer. De mooie tinnen Meerminschaal, een vaardig stukje handwerk van André, ging via zus Hélène naar schoonzus Mariette. Twee gelukkige winnaars van twee mooie souvenirs.

De late avond bracht toen een einde aan het feest. De vermoeide feestvierders vielen stil. Iedereen kraamde op. Moe en gelukkig zochten alle vogels weer hun eigen nest. Ik zag vader en moeder van uit de grote foto monkelend over de bende kijken, hun bende, alsof ze nog wilden zeggen : "Tot t'naaste jare, jongens." Men zei bij 't afscheid aan mekaar : 't was weer goed hé, goed lijkt ieder jaar. Dit moge u, Linda en Gaby, Lieve en Chris, Christine en Wim, de schoonste dank zijn.

Het was inderdaad weer goed. Zo zeggen alle groot-ouderen, ouderen, twens en tieners boven de 12, de onder-de-twaalvers tot Gert-Jan, geboren op 15 mei 1987. En indien gij mij niet gelooft, vraag het dan liever zelf aan de jongsten : Frederik en Diederik, Vanessa en Valerie, Gunther, Liesje en Bert, David, Felke, Arnout en Emmy, Balder en Arent, Maarten en Liesbeth, Sietse-Arhe en Femke, Vanessa en Joke, Jeroen, Bram en Sander, Vicky, Sarah en dat andere Bramke, ook al liep die een bloedneus bij een te onzachte landing. Zelfs onze jongste feestvierder Gert-Jan, die blozend en geestdriftig lag mee te spartelen. Droomt hij te volgen in het cyclo-cross-spoor van vader Frans? Ze zullen u allen moeiteloos overtuigen.

grootvader Jan Meirhaeghe.

.

Op dit eigenste moment waarop ik me hier, op zondagvoornoen 28 februari 1988, zit af te vragen wat ik op de rest van deze stencil zal typen, heeft men het op de radio, in Het Genootschap van omroep Brabant, over "de slaap" bij mens en dier.

De studiogast vertelt dat de dolfijn eigenlijk maar half slaapt... Zijn beide hersenhelften slapen nooit terzelfdertijd, maar lossen mekaar als het ware om beurten af. Zo blijft de dolfin ook in zijn slaap alert. Als ambtenaar kan ik daar volledig inkomen. Het gesprek wordt -wonderlijk toeval?- besloten met een liedje over een zeemeermin : "song to the sirene" van Tim Buckley! Soms valt de inspiratie zomaar uit de lucht, letterlijk, zoals nu.

Marcel Van Meirhaeghe
Légion de Marie B.P.1800 Kinshasa Zaïre
Dorpsstraat 111, 9800 Deinze

Kinshasa 20;12.87

Beste vrienden,

Na een zeer mooi verblijf in Vlaanderen heb ik mijn taak in Kinshasa hervat op 5 november. Nu 1988 nadert wil ik U allen hartelijk een Zalig en Gelukkig Nieuwjaar wensen. Moge het nieuwe jaar U met Gods hulp vrede, geluk en 'n goede gezondheid brengen.

Ik wil U allen oprecht danken voor de aanmoediging en de steun die ik gedurende mijn verlof mocht ondervinden. Na zo'n vakantie ben ik vol moed terug naar mijn missiewerk vertrokken. Bij U zal wellicht de vraag rijzen hoe ik mijn werk en mijn mensen terugvond. Eigenlijk betekende mijn afwezigheid een hele opgave voor de parochie van de H. Laurentius en voor het Legioen van Maria. Ze stonden er alleen voor. Wel, het is echt meegevallen. Een confrater was, ondanks zijn eigen werk, toch af en toe eens de Eucharistie komen voorgaan, aangemoedigd door de ijver van de parochianen. Voor het Legioen was een jonge diocesane priester komen vervangen als het echt nodig was. Ik heb de "mokambi" en mijn mensen proficiat gewenst.

Ondertussen had de mokambi een zware beproeving doorstaan. Zijn schoonzoon (32 jaar) stierf aan malaria (in de hersenen) en liet een vrouw en een kindje van acht maanden achter. Heel de parochie is in de weer geweest om hen te helpen en te troosten. De dochter van de mokambi woont nu met haar baby bij haar ouders.

Aan 't parochieschooltje was ook goed gewerkt. 't Was een aangename verrassing voor mij. Met nieuwjaar zetten we samen de werken verder om heel de school te ommuren en de klasjes te herstellen. Ik verwacht een dezer dagen de geluidsinstallatie voor de kerk. Dat zal een gebeurtenis zijn. De diaprojector is al ter plaatse en een eerste montage over de oorsprong van de bijbel werd al gegeven voor de leken die de bijbelvorming volgen. Ik heb ook de indruk dat er nog meer mensen naar de zondagsmis komen zodat we al moeten denken aan het vergroten van de kerk. Broeder architect is reeds komen kijken, maar ziet het nog niet zitten hoe het te realiseren valt. De "villages bondeko" voor gehandicapte kinderen draaien op volle toeren en met mijn confrater Raf Huyghe gaven we het startsein om ons twaalfde dorp te beginnen bouwen dank zij Nederlandse hulp.

Beste vrienden, samen -jullie in België en wij hier in de parochie- kunnen wij er iets moois van maken. Daarvoor hartelijk dank aan U allen, weldoeners, sympathisanten en de werkgroepen uit Vlaanderen.

Nogmaals beste wensen voor 1988. Pater Marcel uit Kinshasa.

Steun aan ons werk wordt met dank aanvaard op rek.290-0093514-27 of rek.000-0126990-17.

Giften met belastingsvoordeel vanaf 1000 fr. op rek.000-0901974-68 van SOS. Ninoofse steenweg 548, 1080 Brussel met vermelding "voor P. Marcel Van Meirhaeghe Kinshasa".

Over Pater Marcel en over het missiefeest dat enkele maanden geleden voor hem te Zingem georganiseerd werd, leest u meer in de bijlage die volgt.

Met 110.000 frank in portemonnee

Pater Vanmeirhaeghe weer voor drie jaar naar Zaïre

Wellicht kreeg hij het koud aan de voeten in Zingem, maar dat was niet de voornaamste reden voor pater Marcel Vanmeirhaeghe (61) om terug te keren naar Zaïre, het land dat sinds 1954 voor deze Scheutist de thuishaven is. Pater Marcel bleef nu drie maand in zijn geboortedorp.

Voor Het Weekblad PLUS was dat een gelegenheid om de meer dan een kwarteeuw missiewerk van de pater onder de loupe te nemen. Vanaf een periode toen de Kongolezen nog brave zwartjes waren tot de dag van vandaag.

Onderwijs

Op 14 september 1954 reisde Marcel Vanmeirhaeghe per boot af naar Kongo. Hij zou er gedurende 10 jaar in het binnenland van het bisdom Lisala instaan voor het onderwijs. Marcel: "Vanuit de centrale missie moest ik te voet de brousse in om van dorp tot dorp trekken. In elk schooltje kwam ik bij mensen die voorbereid moesten worden op het huwelijk. Ik deed er ook ziekenbezoeken.

Ik bleef ter plaatse overnachten in een speciaal voor mij klaargemaakte hut. Zo bleef ik soms een maand op weg, zonder éénmaal naar de centrale post terug te keren."

Na enkele jaren pionierswerk, werd pater Vanmeirhaeghe pastoor van vier en pastoor-deken van elf parochies.

Marcel: "Die dekenij omvatte ruim 400.000 mensen, maar er waren geen priesters. De mis werd er gelezen door leken die een soort seminarie gevolgd hadden. Zij werden nu en dan door ons geholpen als wij er op bezoek kwamen."

Vormingswerk

Vandaag doet pater Vanmeirhaeghe vooral aan vormingswerk. In het kader van de lekenorganisatie Legioen van Maria bezoekt hij een groot deel van Zaïre.

Marcel: "Dat behelst een twintigtal bisdommen met een

bevolking van ongeveer 20 miljoen mensen. Ik geef er vormingssessies die drie dagen duren. Ik ben dan vergezeld van een bisschop, een priester van ter plaatse en zusters. Die nonnen zijn nu in meerderheid zwart."

Volgens Vanmeirhaeghe doet de Kerk het goed in Zaïre. Dat is dikwijls het gevolg van het werk van de leken.

Vanmeirhaeghe: "Op dat vlak is men daar Vlaanderen voor. De leken presteren er

Pater Vanmeirhaeghe toen hij als jonge Scheutist in 1954 voor het eerst naar Kongo vertrok.

zonder een vergoeding. Een getrouwde leek kan bv. een parochie besturen en in een pastorij wonen. Daarnaast heeft hij zijn eigen werk, meestal zijn het leraars. Na hun dagtaak besturen zij de parochie."

Verandering

Men kan zich de vraag stellen of iemand zoals pater Marcel, die reeds zoveel jaren in het buitenland verblijft, nog belangstelling heeft voor zijn geboortedorp.

Marcel: "Ik krijg brieven, dagbladen en weekbladen uit Vlaanderen. Als je in het buitenland verblijft, dan stijgt de interesse echter wel boven de kleine dorpspolitiek uit. Ik heb wel de aanstelling gevolgd van de nieuwe pastoor van Zingem. Pastoor Van Laere is mij geweldig meegevallen."

Malaria-aanval

Hij zal dus in het verre Zaïre graag terugdenken aan die dynamische man, want ondanks

zijn 33 jaar missiewerk keerde pater Marcel toch weer terug.

Marcel: "Ik kwam trouwens alleen terug omdat ik ziek was, als gevolg van een malaria-aanval. Ook al ben ik 61 jaar, het is niet de laatste keer dat ik vanuit Zingem weer naar Zaïre zal vertrekken. Trouwens, ik ben ook niet meer aangepast aan het Belgisch klimaat.

In Zaïre heeft men een droog en een regenseizoen, maar de temperatuur daalt nooit beneden de 16 graden. Nu is het er overdag 28 tot 29 graden en rond Kerstmis zal de temperatuur oplopen tot 30 à 35 graden. De warmste dagen vallen in het regenseizoen. Het regent dan om de twee dagen. Een goede regenbui die één tot anderhalf uur duurt en daarna wordt het weer klaarlichte dag."

Missiefeest

Pater Vanmeirhaeghe keerde niet met lege handen terug naar Zaïre. Hij kreeg een check ter waarde van 110.000 frank mee, de opbrengst van het missiefeest, ingericht door pastoor Van Laere, zondagonderpastoor Willy Haes en André Colpaert.

Marcel: "Toen is in 1954 vertrok, bracht het feest ook veel op, maar nadien verminderde dat. Nu was het feest weer een grandioos succes. Dat is voor mij een bewijs dat men mijn werkzaamheden blijft volgen en dat men mij wil helpen. Vroeger kreeg ik wel individuele steun, maar nu heeft de gemeenschap iets gedaan, zodat ik met veel moed terug naar Zaïre vertrek."

André

Nu kreeg hij een check ter waarde van 110.000 frank mee. Dat was de opbrengst van het jongste missiefeest in Zingem. De check werd hem enkele dagen vóór zijn afreis overhandigd.

TOMBOLA
1e NACHT VAN DE
RENTEN INGEBOUW

In het teken van de meermin

De rijke boom van Jan Meirhaeghe

INGELMUNSTER – Ergens in het land van Nokere, behaaglijk weggedoken in de heuvels van Vlaanderens Ardennen leefde in de zestiende eeuw een landman op zijn meerhaeghe, op zijn eigen stukje moerassige grond. Hij plantte er een rijke familieboom, waarvan een tak in Ingelmunster terecht kwam. Jan Meirhaeghe is de naam van deze twijg die op haar beurt weer bot schoot. Bot en twijg gingen samen op speurtocht, langs tak en stam, op zoek naar de wortels van de boom.

Jan Meirhaeghe is familiekenner, een passie die hij „erfde“ van zoon Herman, en die hem doorheen de archieven van Kortrijk, Ronse en Oudenaarde voerde op zoek naar alles wat met de Meirhaeghes te maken heeft. Een twaalf jaar lang zorgvuldig gekoesterde mikrobe is het, die in het ziektebeeld van haar patiënt onder meer een meermin als symptoom heeft, naast een tijdschrift, een eigen biersoort en zelfs een heuse toeristische route in het land van Nokere.

„De Meirhaeghes zijn het levenswerk van mijn zoon Herman,” stelt vader Jan, een gepensioneerde ambtenaar die vanuit Kanegem via Oostrozebeke in Ingelmunster terecht kwam, beslist. „Hij bouwt het huis van de familieboom, en ik ben er alleen maar als „handlanger“ om de

stenen aan te brengen. Via lessen oud schrift bij heemkring Den Hert en via veel snuffelwerk in de archieven dat ons zodanig veel stof opleverde dat we niet zomaar een familieboek kunnen gaan publiceren. We willen immers te veel te weten komen over de Meirhaeghes, we willen meer weten dan alleen maar een naam, maar onze voorouders zoveel mogelijk doen herleven in hun eigen tijd, en op die manier krijg je zo oneindig veel informatie op je bord.

„Daarom publiceren we het maar stukje bij beetje in het familietijdschrift „Het Meerminneke”, dat vandaag zijn achtste jaargang start. De naam van het tijdschrift is afgeleid van het officieel geregistreerde wapenschild van de familie, dat een voorvader in 1520 als zegel gebruikte en

waarop een meermin voorkomt. Het Meerminneke verschijnt driemaandelijks en richt zich tot alle familieleden, op welke van de ruim honderd verschillende manieren die ons bekend zijn hun naam ook moge geschreven zijn.

„Er komen een aantal vaste rubrieken in voor. De familiestudies, waarin bijvoorbeeld de seizoensschommelingen in de huwelijken kunnen aan bod komen of het huwen met dorps- of stamgenoten. Er is een schalkse, anekdotische rubriek met bijvoorbeeld een pikant proces uit 1660 waarbij een Meirhaeghe betrokken was. Daarnaast zijn er nog de brievenrubriek van de lezers, een overzicht van familiegebeurtenissen en ruimte voor varia.”

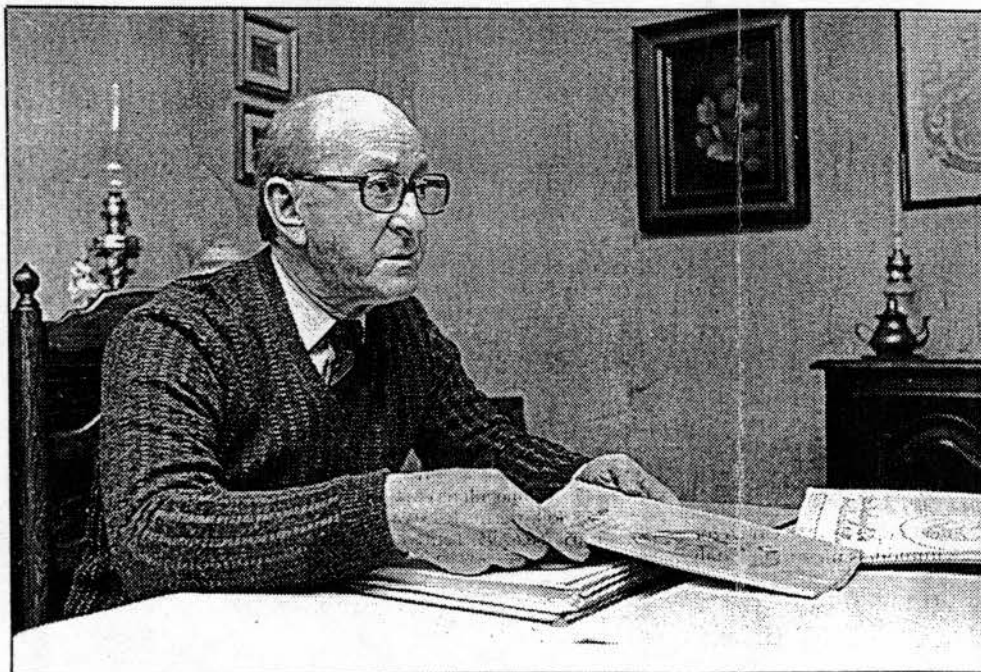
Stamboomonderzoek is voor Jan en Herman iets geworden dat

vrij diep in hun leven is gaan ingrijpen. De Meirhaeghes waren op hun initiatief reeds drie maal aan feesten toe, in de kelder rijt een stevig Meerminneke naar zijn volle biermaturiteit en tussen Waregem en Tieghem ontwierpen en Jan en zijn echtgenote zowaar een heuse Meirhaeghe-route. Ze is bijna 100 kilometer lang, voert langs de plaatsen waar sommige voorouders woonden, toont de Meirhaeghestraat tussen Ooike en Wortegem waar de familie haar wortels heeft en trekt via een tiental vragen ook de aandacht op het toeristisch waardevolle van de streek. In mei-juni wil Jan trouwens zijn Meirhaeghes eens uitnodigen om met zoveel mogelijk samen eens de route af te rijden.

Een druppel poëzie

Jan publiceert niet alleen in het Meerminneke. Tijdens de oorlogsjaren verschenen van zijn hand twee dichtbundels „De terugkeer” en „Het weerzien”, waarin het oorlogstema centraal stond. De eerste kon indertijd zelfs op heel lovende kritieken rekenen van letterkundige Paul Dewispelaere. Na de oorlog verscheen nog werk van Jan in het tijdschrift Arsenaal, er kwamen nog heel wat gelegenheidsgedichten voor vrienden en kennissen, maar gepubliceerd werd er niet meer.

„Ik schreef immers een intiem soort poëzie, waarvan ik achteraf vond dat ik er op die jonge soldatenleeftijd nog niet helemaal rijp voor was,” beoordeelt hij zichzelf. „Eigenlijk schrijf ik sindsdien alleen maar voor mezelf, om gewoon eens mijn gedachten of gevoelens op papier te kunnen zetten, lijk een Van Wilderode, of een Snoeck of Deconinck bij de modernen, het doen. En ik raak maar niet uitgeschreven. Zo zijn er nu de stukjes in het Meerminneke en de sprookjes waar de kleinzontjes maar blijven om vragen.” (RK1)

Stamboomspecialist Jan Meirhaeghe.